

b) Anvendelse i nærværende sag

62. Det bestrides ikke, at udsættelse af en voksen kvinde eller et barn, mod hendes vilje, for kvindelig kønslemlæstelse anses for tortur og således er i strid med Konventionens artikel 3 (jf. *Collins og Akaziebie*, ovennævnte afgørelse, *Izevbekhai et al.*, ovennævnte afgørelse, præmis 73, og *Omeredo mod Østrig* (dec.), nr. 8969/10, 20. september 2011). Det bestrides endvidere heller ikke, at piger og kvinder i Guinea traditionelt er blevet kønslemlæstede, og at de i et meget stort omfang stadig bliver det. I nærværende sag er klager udsat for en lemlæstelse af kønsorganerne af type I. Det afgørende spørgsmål er dermed, om der findes alvorlige grunde til at antage, at klager vil løbe en reel risiko for at blive omskåret igen, hvis hun sendes tilbage til Guinea.

63. De øvrige asylgrunde, der er anført af klager i hendes to første asylansøgninger – navnlig tvangsægteskab – er ikke gentaget over for Domstolen. Domstolen behandler som følge heraf ikke risikoen for overtrædelse af artikel 3 med hensyn til disse anbringender.

64. Domstolen skal indledningsvis bemærke, at klager frygter at blive omskåret igen på foranledning af sin onkel og ikke på foranledning af myndighederne i Guinea. Domstolen henviser i denne henseende til, at det ikke kan udelukkes, idet den sikrede rettighed er af absolut karakter, at Konventionens artikel 3 ligeledes finder anvendelse, når truslen kommer fra personer eller grupper af personer, der ikke henhører under de offentlige myndigheder, såfremt det viser sig, at myndighederne i destinationslandet ikke er i stand til at afværge truslen med en passende beskyttelse (*H.L.R. mod Frankrig*, 29. april 1997, præmis 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-III).

65. Domstolen henviser følgelig til, at de nationale myndigheder i princippet bedre end nogen anden kan vurdere klagers troværdighed, hvis de har haft mulighed for at møde hende, høre hende og vurdere hendes adfærd (*R.C. mod Sverige*, nr. 41827/07, præmis 52, 9. marts 2010). Domstolen ser i nærværende sag ingen grund til ikke at følge afgørelserne fra de belgiske asylinstanser.

66. Domstolen bemærker reelt efter en indgående og udførlig undersøgelse af den første asylansøgning, at de kompetente instanser dels har vurderet, at klagers forklaringer ikke var troværdige, og dels, at hun ikke løb en risiko for at blive udsat for gentaget omskæring ved tilbagesendelse til Guinea. For at nå til en sådan vurdering har generalkommissariatet for flygtninge og statsløse, CGRA, taget udgangspunkt i en rapport, hvoraf det fremgik, at gentaget omskæring kun sker i særlige tilfælde i Guinea, som klager ikke faldt ind under. Rådet for tvister i udlændings spørgsmål, CCE, vurderede endvidere med hensyn til dette punkt, at klager ikke havde givet troværdige oplysninger eller noget umiddelbart bevis for sin frygt (jf. ovenstående præmis 13). Domstolen finder ingen oplysning i sagen eller de konsulterede internationale rapporter om den generelle situation i Guinea (jf. ovenstående præmisser 38-42), der gør det muligt at udlæde, at de afgørelser, som de nationale asylinstanser er nået frem til i nærværende sag, er vilkårlige eller åbenbart urimelige. Domstolen anfører i øvrigt, at klager i sin klage for CCE i forbindelse med sin første asylansøgning ikke har bestridt de rapporter, der er anført af CGRA for at afvise risikoen for gentaget omskæring.

67. Det faktum, at CCE i visse andre sager på baggrund af navnlig en vurdering af de særlige forhold i hver sag har anerkendt risikoen for gentaget omskæring af unge kvinder fra Guinea (jf. ovenstående præmis 34), er ikke af en sådan karakter, at det kan ændre denne konstatering.

68. Domstolen tager således klagers aktuelle situation til efterretning. Da klager ikke er sendt tilbage dags dato, er den dato, der skal tages højde for ved vurdering af den risiko, der løbes, datoen for Domstolens behandling af sagen (*Saadi* citeret ovenfor, præmis 133). Domstolen anfører, at klager nu er 28 år gammel. Hun har fået en progressiv opdragelse og har tydeligt givet udtryk for modvilje mod kønslemlæstelse af piger. Det ser ud til, at klagers mor er den eneste, klager stadig har kontakt med i familien, og moren skulle også være progressiv og mod kønslemlæstelse af piger, og hun er i øvrigt ikke selv omskåret. Domstolen konkluderer heraf, at klager ikke kan anses som en ung kvinde, der skulle være særlig sårbar (i samme retning *Collins og Akaziebie*, ovennævnte afgørelse, og *Izevbekhai et al.*, ovennævnte afgørelse).

69. Domstolen vurderer sammenfattende, at klager ikke har påvist, at hun vil løbe en reel risiko for at blive omskåret igen, hvis hun sendes tilbage til Guinea. Der vil følgelig ikke være tale om overtrædelse af Konventionens artikel 3, hvis klager udvises til sit hjemland.